

Benet XVI i l'«evangeli de la misericòrdia» davant l'avortament i el divorci

Discurs de Benet XVI als participants al Congrés Internacional sobre el tema «Bàlsam per a les ferides». Una resposta a les nafres de l'avortament i del divorci», que tingué lloc a Roma els dies 4 i 5 d'abril.

Senyors cardenals,
venerats germans en l'episcopat i en el sacerdoci,
benvolguts germans i germanes,

Amb gran joia celebros aquesta trobada amb vosaltres en ocasió del Congrés Internacional «Bàlsam en les ferides». Una resposta a les nafres de l'avortament i del divorci», promogut per l'Institut pontifici Joan Pau II d'Estudis sobre el Matrimoni i la Família, en col·laboració amb els Cavallers de Colom. M'alegro amb vosaltres de la temàtica que és objecte de les vostres reflexions aquests dies, tan complexa i més actual que mai, i en particular per la referència a la paràbola del bon samarità (*Lc 10,25-37*), que heu triat com a clau per atansar-vos a les ferides de l'avortament i del divorci, les quals impliquen molt sofriment en la vida de les persones, de les famílies i de la societat.

Sí; realment els homes i les dones del nostres temps a vegades se senten nus i ferits, marginats dels camins que recorrem, sovint sense que ningú atengui el seu crit d'ajuda i s'acosti a la seva pena per alleujar-la i sanar-la. En el debat, sovint purament ideològic, es crea, respecte d'ells, una espècie de conjura de silenci. Només en l'actitud de l'amor misericordiós és possible aproximar-se a ajudar i permetre a les víctimes aixecar-se i reprendre el camí de l'existència.

En un context cultural marcat per un individualisme creixent, per l'hedonisme i, massa sovint, també per la manca de solidaritat i d'un suport social adequat, la llibertat humana, davant les dificultats de la vida, es veu conduïda, en la seva fragilitat, a decisions contràries a la indissolubilitat del pacte conjugal o al respecte de la vida humana ja concebuda i encara custodiada en el si matern.

El divorci i l'avortament són opcions de naturalesa certament distinta, a vegades madurades en circumstàncies difícils i dramàtiques, que comporten sovint traumes i són font de profunds sofriments per a qui les pateix. Colpegen també víctimes innocents: els nens concebuts i encara no nascuts, els fills implicats en la ruptura dels vincles familiars. En tots deixen ferides que marquen la vida de manera indeleble. El judici ètic de l'Església respecte al divorci i a l'avortament provocat és ben clar i conegut de tots: són culpes greus que, en divers grau i amb l'excepció de la valoració de les responsabilitats subjectives, danyen la dignitat de la persona humana, impliquen una injustícia profunda en les relacions humanes i socials i ofenen Déu mateix, garant del pacte conjugal i autor de la vida.

I, tanmateix, l'Església, seguint l'exemple del seu Diví Mestre, esguarda sempre les persones concretes, sobretot les més febles i innocents, que són víctimes de les injustícies i dels pecats, i també els altres homes i dones que, havent realitzat aquests actes s'han tacat de culpes i en porten les ferides interiors, i cerquen la pau i la

possibilitat d'una recuperació. Envers aquestes persones, l'Església té el deure primari d'acostar-se amb amor i delicadesa, amb promptitud i atenció materna, per anunciar la proximitat misericordiosa de Déu en Jesucrist. És Ell, de fet, com ensenyen els Pares, el veritable Bon Samarità, que se'ns ha fet proï sme, que vessa el bàlsam i el vi a les nostres ferides i que ens mena a la posada, a l'Església, on ens fa guarir, confiant-nos als seus ministres i pagant en persona anticipadament pel nostre guariment.

Sí: l'evangeli de l'amor i de la vida és també sempre *evangeli de la misericòrdia*, que s'adreça a l'home concret i pecador que som per aixecar-lo de tota caiguda, per restablir-lo de qualsevol ferida. El meu estimat predecessor, el servent de Déu Joan Pau II, de la mort del qual acabem de recordar el tercer aniversari, en inaugurar el santuari de la Divina Misericòrdia a Cracòvia, va dir: «No hi ha per a l'home cap altra font d'esperança fora de la misericòrdia de Déu» (17 d'agost de 2002). A partir d'aquesta misericòrdia, l'Església conrea una confiança indòmita en l'home i en la seva capacitat de recuperar-se. Ella sap que, amb l'ajuda de la gràcia, la llibertat humana és capaç del do definitiu i fidel d'un mateix, que fa possible que el matrimoni d'un home i una dona sigui un pacte indissoluble; sap que la llibertat humana, àdhuc en les circumstàncies més difícils, és capaç de gestos extraordinaris de sacrifici i de solidaritat per acollir la vida d'un nou ésser humà. Així es pot veure que els «nos» que l'Església pronuncia en les seves indicacions morals i sobre els quals es fixa, a vegades de manera unilateral, l'atenció de l'opinió pública, són en realitat grans «sís» a la dignitat de la persona humana, a la seva vida i a la seva capacitat d'estimar. Són l'expressió de la confiança constant que, malgrat la seva debilitat, els éssers humans són capaços de correspondre a l'altíssima vocació per a la qual han estat creats: la d'estimar.

En aquella mateixa ocasió, Joan Pau II prosseguia: «Cal transmetre al món aquest foc de la misericòrdia. En la misericòrdia de Déu el món trobarà la pau». S'insereix aquí la gran tasca dels deixebles del Senyor Jesús, que es troben companys de camí de tants germans, homes i dones de bona voluntat. El seu programa, el programa del bon samarità, és «un cor que veu on es necessita amor i actua en conseqüència» (encíclica *Deus caritas est*, 31).

En aquests dies de reflexió i de diàleg, us heu centrat en les víctimes afectades per les ferides del divorci i de l'avortament. Abans de res, heu constatat els sofriments, a vegades traumàtics, que colpegen els anomenats «fills del divorci», que els marquen la vida i els fan el camí molt més difícil. De fet, és inevitable que quan es trenca el pacte conjugal això ho pateixin sobretot els fills, que són el signe viu de la seva indissolubilitat. L'atenció solidària i pastoral ha de procurar, doncs, que els fills no siguin víctimes innocents dels conflictes entre els pares que es divorcien, i assegurar en la mesura que sigui possible la continuïtat del vincle amb els seus progenitors i també aquesta relació amb els seus orígens familiars i socials, indispensable per a un creixement psicològic i humà equilibrat.

També heu adreçat la vostra atenció al drama de l'avortament provocat, que deixa profunds senyals, a vegades inesborrables, en la dona que l'experimenta i en les persones que l'envolten, i que produeix conseqüències devastadores en la família i en la societat, també a causa de la mentalitat materialista que promou, de menyspreu a la vida. Quantes complicitats egoïstes sovint estan a l'arrel d'una decisió dolorosa que moltes dones han hagut d'afrontar soles i de la qual duen a l'ànima una ferida encara sense tancar! Encara que el que s'ha comès és una greu injustícia i ja no es pot remeiar,

faig meva l'exhortació que l'encíclica *Evangelium vitae* adreça a les dones que han recorregut a l'avortament: «No us deixeu vèncer pel descoratjament i no abandoneu l'esperança. Ans al contrari: compregueu el que ha passat i interpreteu-lo en la seva veritat. Si encara no ho heu fet, obriu-vos amb humilitat i confiança al penediment: el Pare de tota misericòrdia us hi espera per tal d'oferir-vos el seu perdó i la seva pau en el sagrament de la Reconciliació. Podeu confiar amb esperança el vostre fill a aquest mateix Pare i a la seva misericòrdia» (n. 99).

Tinc una profunda estima per a totes les iniciatives socials i pastorals que s'orienten a la reconciliació i a l'atenció de les persones ferides pel drama de l'avortament i del divorci. Constitueixen, al costat de moltes altres formes de compromís, elements essencials per a la construcció d'aquesta civilització de l'amor que la humanitat necessita avui més que mai.

Implorant del Senyor Déu misericordiós que us faci cada vegada més semblants a Jesús, el Bon Samarità, a fi que el seu Esperit us ensenyi a mirar amb ulls nous la realitat dels germans que sofreixen, us ajudi a pensar amb criteris nous i us porti a actuar amb vigor generós en la perspectiva d'una autèntica civilització de l'amor i de la vida, imparteixo a tots vosaltres una especial benedicció apostòlica.